

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12896/2025
09.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Поповић адвокат из ..., против тужене Републике Србије-Министарство правде и Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4499/24 од 26.12.2024. године, у седници већа одржаној дана 09.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4499/24 од 26.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4499/24 од 26.12.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 1937/21 од 17.04.2024. године, исправљена решењем тог суда П 1937/21 од 16.09.2024. године, у првом и другом ставу изреке којима је дозвољено објективно преиначење тужбе извршено поднеском тужиле од 10.10.2023. године и обавезана тужена да на име накнаде материјалне штете због одузетих а невраћених ствари исплати тужилји износ од 6.031.554,55 динара са законском затезном каматом од 17.04.2024. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка из трећег става изреке пресуде Вишег суда у Београду П 1937/21 од 17.04.2024. године, исправљене решењем тог суда П 1937/21 од 16.09.2024. године, тако што је обавезана тужена да накнади тужилји трошкове парничног поступка у износу од 674.100,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је, са позивом и на одредбу члана 404. ЗПП, благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужилја је поднела одговор на ревизију.

О ревизији тужене није одлучивано на основу члана 404. ЗПП, јер је тај ванредни правни лек дозвољен по вредности предмета спора побијаног дела, у смислу члана 403. став 1. и 3. тог закона.

Испитујући побијану пресуду, на основу члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужене није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, органи Министарства унутрашњих послова су 14.10.2007. године одузели од тужиле покретне ствари наведене у потврдама о привремено одузетим предметима од истог датума. У потврдама је наведено да се привремено одузимају и пет кутија сиве боје-четири кутије марке „Кетер“ и једна кутија марке „Имедис“, као и једна кутија марке „Кетер“ беле боје, у којима се налази електронска опрема неутврђене количине и марке. Правноснажним решењем Првог основног суда у Београду К 428/11 од 20.12.2011. године обустављен је кривични поступак који је вођен против тужиле због кривичног дела неовлашћено бављење одређеном делатношћу из члана 353. Кривичног закона. Решењем тог суда К 428/11 од 09.11.2012. године, са исправком извршеном решењем К 428/11 од 04.03.2013. године одређено је враћање предмета привремено одузетих од тужиле по потврдама Министарства унутрашњих послова од 14.10.2007. године. Тужили су 08.07.2014. године враћене одређене покретне ствари, али не и медицинска опрема-апарати „Имедис експерт мини“, „Имедис експерт“, „Имедис брт“ и персонални компјутери број 1816, 1325, 687 и Н1909, које је тужилца поседовала и који су јој били привремено одузети. Вредност тих ствари по налазу вештака од 12.09.2023. године износи укупно 51.460 евра, односно 6.031.554,55 динара по средњем курсу Народне банке Србије на дан вештачења.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одлуку о тужбеном захтеву за накнаду штете донели правилном применом материјалног права.

Тужена одговара за насталу штету по члану 172. став 1. Закона о облигационим односима. Према члану 86. Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ бр. 70/01 и 66/02 и „Службени гласник РС“ бр. 58/04...72/09) важећег у време привременог одузимања ствари и правоснажног окончања кривичног поступка, предмети који су у току кривичног поступка привремено одузети вратиће се власнику, односно држаоцу ако поступак буде обустављен, а не постоје разлози за њихово одузимање (члан 512).

У конкретном случају, од тужиле су привремено одузети означени медицински апарати и персонални компјутери које је поседовала и држала у просторијама у којима је обављала своју делатност, иако они нису појединачно наведени у потврдама о привремено одузетим предметима. Те ствари тужили нису враћене након обуставе кривичног поступка јер се не налазе у државини органа који је извршио њихово привремено одузимање, нити у државини суда пред којим је вођен кривични поступак. Због тога органи тужене не могу поступати по члану 86. раније важећег законика о кривичном поступку и зато су дужни тужили надокнадити материјалну штету у висини вредности тих ствари.

Ревизијски наводи, по оцени Врховног суда, нису основани.

Органи тужене су приликом привременог одузимања ствари поступали по члану 82. став 1. важећег Законика о кривичном поступку, али њихово незаконито поступање постоји након правноснажне обуставе кривичног поступка јер нису поступили по члану 86. тог Законика. Тужена одговора за штету због незаконитог и неправилног рада оба државна органа-органа унутрашњих послова, који су предмете привремено одузели од тужиле и суда који је донео решење о враћању ствари, али га није извршио.

Предмети чију новчану противвредност тужилца потражује у овом спору нису таксативно наведени у потврдама о привремено одузетим предметима, а предмет одузимања била је и одређена електронска опрема спакована у кутије, што се може приписати неправилном раду органа који је вршио привремено одузимање ствари и сачинио потврде. Тужена не доказује да се ти предмети налазе у депозиту суда који је водио кривични поступак и да се они зато могу вратити тужилци, због чега би њен тужбени захтев за накнаду штете био неоснован. Тужилца је пре подношења тужбе више пута од органа унутрашњих послова и суда тражила да јој се ти предмети врате, али њеним захтевима није удовољено. Штавише, дописом Првог основног суда у Београду К 428/2011 од 04.05.2015. године тужилца је обавештена да решење о враћању тих предмета није ни могло бити донето јер они нису наведени у потврдама о привремено одузетим предметима.

Наводи ревидента да није у потпуности и правилно утврђено да ли су од тужилце привремено одузети предмети-медицинска опрема, нису од значаја за одлуку у овом спору. Тим наводима оспорава се чињенично стање које су нижестепени судови, посебно чињеницу да је тужилца предметне медицинске апарате поседовала и користила утврдили оценом изведених доказа, а што је ван контроле ревизијског суда. Одредбом члана 407. став 2. ЗПП изричито је прописано да погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не може бити разлог за ревизију, осим у случају из члана 403. став 2. тог закона који у овом поступку није остварен.

Из тих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић